

1. le. peļēg, silt, roņarās lais. Tāds kūzā sēdēt pr
jūras kailēm pļešm, bet omulīgos labad var rēķin
sallē. Dūmaka, priedes, sīteros smiltis un mēģiņa
peļēzība jūras rāmēm vilnēm, kas vīgli rotājās ar
pērkrās, oļiem. Kaut kūz līdāt resvīļos kādā no
mācījām pūtīm. Pilnīgā miers un ādēns smarža.
Tos ir tas, ko redmājos, domājot par jūru.
Un vēl - tāka mēģiņa jākšana atgādina jākonu, kūzu
dairdam māmmas vēderā. To, kūzu vēlāk dairdam
tikai ultrabīnogrāfijas partiprinājumā. Bet jākumā
jāret ir tieši tā - Tu atver acis, klausies, ir
miers, deatības silti un pavisam labi. Salkas, sirdspūstu
ritms un vieglos jūpos, kas ieaija mēģā.

Jūka! Domāju, ko lai Tev rakstu, un nolēmu pastāstīt
par mirkliem, kūzus esot pr Tevis rādē. Par stikla
pērtikēm glūži kā Herminijā, Herem, kūzas iemirdas
un Tev vēstītās auklas. Dāzda Amēra, krātu un jākties,
kūzas pa vīngi pacelt un skatīties cauri pret sauli.
Dāzas, caurpīdīgi zilas un spīdīgas kā vilnu atkalotās
zvejnieku stiklu bājas. Tās, kūzas pēcāk var noprakt
stihīgu pērtas mūgu veikalos un ielikt plauktā pr
gavē māju pērtā. Dāzas kā līdēs arheoloģisko
kaķļu o stikls. Stihiju ngudinātos, rūpjas un pīrains,
krāsainu pēraku vīkēm pa vidu. Un dāzas pavisam
krāsainas - plānas un mīdādas kā bērta pērtē
ziepju buebols.

- 1. zilas debess, silt, pavisam viegl vējns rotājās
pret ādu un mātēm. Esmu pavisam maza jūka ir
kēla un varu pīka pārties smiltis. Mamma un mani
ceļ smilšu pīl; smiltis, sajaukūā ar ādēni, pīl caur
pīrkstēm Gaudi ākām līdīgās kārās. Es vēl nezinu
Gaudi, bet zinu kūzu "Skudru pūtis" un pīls man
pākatā tieši tā. Ģepumīgi un gavēīgi, gavēīgi.
Pr pīls es Anasīu karātu un tāja dāva
skudras!

- Un citā reitē jūkas krātā ar māmām
pētu kodīgos laimīnos. Dāzdenā
zvaigzītes, kas aug pr jūras un vīpēnu
slīdēm. Kā atrodām mēlu beigto
vaboli un es tai sarīkoju bēzes. Kaut

kur tālām Paps, stepjas no gaivmas un idens
kur neejot kopā Rē ar gredzu, saulē.
Mammaš saunajam rotā peldkostīmam skalojas
nost krāsa kēlā pīlē, ūdenī stāgari šaudās,
abtādami ar sevi tūmas, zībošas ēnos. Un vēl ar
ūdensstātes ar slapjām, zaļām ķepām, no kuce
pīrkārtēna man ilgi būs bail.

- Rē es atrodu pasaulē mačāko glimežvāku.
Knapi kēlāku par smiltu gredzinu, konisku, pavilam
perģertu pīraugāja glimeža kopju, tikai caureģidīgi
sīku. Pīraugot glimežu, kļu tik kēl, lai pīlētu pī
auss un dīdētu pīas "ssss" pīdīgi kā no akota
rotā gagaīna. Vecāsmammaš bugeles pīavīta. Māšā
glimežvāka kēpaka pīzūd, bet pīrēš palicis
jopīojām.

- Vēlāk mēs vasaras pīvadām ilgji, ilgi ar
Mammū staigājot gar pīru. Lielos gabalos, no
dīelupes kēlā kīvārtēm ar Pūmpermiķeli vai smiltu
gredzinu, pa vīdu. Smalkajāt veikālā nopīrkam
kolu un kōzīkt līmējam, nākamo, tad vēlreiz un
vēlreiz. Vīstēdāt pīnāt vīlānāt Rēte kurā jau
pīrādosi pīe līmēsta pīraugu pīrārtē kōzī.
Un rēpējām pīkēžu kuu bīrēžu veiksmi ut
īlēm kīktēm.

- Pīe jīras īz vīri no manēm mīlākajēm
bērnībās Jānēm; Magūki saulgrēzi, kūrā kūrīnām
kūnskūv, īz tūmis un līdātā zārā sēz na kīnīgā
pūtis. Neatfēroz kā tās bēdās, sīktē vēcākī
stērdās, bet jopīojām īs sīktē vīrs no pīdātājēm
pīējās bēzēm. Tūmsa, vīlīni un naktē pūtis
saplūdīs atmīnās kopā ar zītausmas bēvādēnu
ar auto ut lūkēm, Lēc saule, vīes pīlavām
cēlos bēlta dīmaka, gais smarzē un lona
stērdi pīzūd saulgrēžu mīrē. Bet varbūt tā
pīnībā īz dīvas dīdās Rētes, kēs
atmīnā sākosus vīra.

- Un tad īz pautē. Dīrasmīgi, nēzēb
kavās pīrēb, ka nēmāku pēdēt, tikai
tā pīlūcātes vīlīnos, un pīzavēdēs.

pārdomājumi par ārkām, leņķiem, sēri un ilgi
tūkstos, laukos, krāslas un šallē, līdz vienā brīdī
pēc ilgām gadām, nolēmū to, ka vislabāk pie jūras
būt pilnīgi caulām. Aiziet acis, pūstēt pūstot
smiltis un kaut, lai saule un vējš glauda ādu,
bet arī plakstiem plovās sarkanā saules zāķu aplī.
Sajust, ka zeme, gaiss un ķermeņa sīkums ir
viens pulcējies organisms, kas elpo, pārvācās un
pazūd bezgalīgā sindspukstu ritmā kā vilni,
vēnota, bezgalīga materiāla.

- Pirmās jūtas un atiecības ar jūru. Garas
pastaigas no punkta uz punktu, pa ceļam
malcējs ar pūstē, zaru valā apbēstus vīnu,
ievelkot plaukstā vaniļas cigareti (guļ) un runājis par
plānēm, sapnēm un vēlmēm, to, kas grības un kas
patik. Ilgi, pat pūstēt, līdz vaiks negrības un vaiks
nepatik. Kājas grimst smiltis, vilni skalās, vasaras
vakara blāvi, kāds smejas, bet zem ādas skrien
tūkstos un ir sajūta, ka neesmu īstajā vietā. Mēģinu
iemīnāt sēri smiltis formā, lai patiktu, atbilstu, būtu tāda
kā jābūt un būtu suni. Grības mīestu un to, lai ir
labi, bet kaut kas šķiet nepareizi, līdz pūstāk diena,
kad arī tas beidzas - loģiskā kārtā ar pūstējo sēriju
pie jūras. Kājas nebež un nokrāsos ceļoj. kāpat.

- Un atkal tadu laiku negrības būt pie jūras.
Sajauj laikam apstāt. Ēko pūstāņumu smiltis
graudinus un tūcu tad var atkal pūstoties, Sāpuma
lēni un uzmanīgi, pūstoties ident tūcu kāps liels
pūstoties, tad pūstoties, līdz atkal var pūstoties rebrāt
vilni līdz lielēm.
Interesanti, ka sajūtas nemainās. Jūras smarža, smiltis
zem kājam, pūstēt pūstēt pūstēt pūstēt vai
joāgu kācinu. Vilni nemainīgi tūstina skaloties
pūstēt pūstēt, neapstājoties no tā vai ierīti esi tūstītis
Mumins, mana Mija vai Māra. Jūra elpo.

- Izkāpjam no vilciena. Sajauj līdzās arām,
jūras, runājis par pūstām citām lietām,
par dabu, pūstot, pūstot, domām, neimfola
diskusija. Pūstos min. tūstos, mīstos smiltis,
spīd saule un kaut kur centā ietāss

